

## INTRODUCCIÓ

No és fàcil parlar de malaltia, de patiment perquè parlar d'això ens encara, primer de tot, amb un tema que no ens agrada: la nostra feblesa. L'etimologia de la mateixa paraula ens ho revela: "infermetat" ve d'*in-firmitas* que vol dir "aquell que no es pot sostenir dempeus per si sol". Sentir que no ens podem sostenir sense la necessària ajuda d'algú més fort que nosaltres; experimentar a la força la feblesa que ens converteix amb algú que sembla que ha de començar a acostumar-se a ser més passiu que actiu, no ens agrada.

## LA MALALTIA A L'ANTIC TESTAMENT

Si comencem a cercar el mot "malaltia" a la nostra Bíblia, trobarem com una mena d'evolució en com és considerada la paraula. En el Pentateuc (Ex 23, 25; Dt 7, 15) trobem, primer de tot, que forma part de les condicions que Déu es compromet a guardar si el seu poble no es desvia dels manaments. És una clàusula del contracte que representa l'aliança que s'estableix entre Déu i el seu poble. Esdevé també matèria de legislació especialment en les lleis de puresa ritual (Lv 13, 9; 15, 13). Probablement des d'aquesta perspectiva la malaltia, com altres dissorts humanes, seran vistes com un càstig de Déu pels pecats comesos (1 Re 17, 17-18; Sir 31, 22) que durarà fins els temps de Jesús. Només a Isaïes 53, 3-5 (el 3r Isaïes) trobarem quelcom inaudit: la malaltia d'algú esdevé guarició dels altres. En els salms trobem, però, un munt de pregàries on el malalt demana la seva guarició o, fins i tot, es queixa de la situació de malaltia que està passant (Sl 22, 73, 74..). També Job surt a l'encontre de qui pateix.

## LA MALALTIA EN EL NOU TESTAMENT

En el NT trobem que Jesús dona un altre sentit a la malaltia: no és un càstig (**Jn 9, 1-9**; Jn 11, 3-4). Potser per això el mateix evangelista Lluc ens proposa un text (Lc 24) on la trobada dels deixebles d'Emmaús també pot ser llegit en clau d'un Jesús que ve a il·luminar les nostres nits més pregones i Pau fins i tot ens pot donar un nou sentit de la malaltia: aquesta pot ser una oportunitat per anunciar Déu (Ga 4, 13; Fl 2, 27).

## TESTIMONI

Un llibre curtet que es podria emprar per treballar en els grups és *Sendino se muere* de l'escriptor i sacerdot **Pablo d'Ors**. El cas de la doctora **Àfrica Sendino** esdevé un testimoni frapant i contemporani pel seu testimoniatge cristià:

*Fui a la capilla de Trauma y me arrodillé: Señor, recé, solo se me ocurre decirte que lo que me toque vivir a partir de ahora quiero que sirva para tu mayor gloria. Tú sabrás el camino que inicias. Tú sabrás adónde me conduces. (p. 12)*

*De pronto, yo era un personaje nuevo: el médico que enferma; y enseguida comprendí que lo que me tocaba con la enfermedad (una conocida con la que hasta entonces había bregado a diario) era bailar con ella. También me vino a la cabeza la imagen de las dos orillas de un río. Inesperadamente, sin consultarme, me habían pasado a la otra orilla. Podía llorar, quejarme, patear...; pero lo cierto era que la barca se había ido. Tendría que esperar que llegase y, mientras tanto..., ¡era tanto lo que podía hacer! Podía pasearme por aquella orilla, por ejemplo, contemplar la otra desde mi nueva perspectiva, detenerme tranquilamente ante ese río, mojarme los pies... El enfermo no debe ser solo paciente; debe ser el protagonista de su enfermedad. (p. 35)*

*La liturgia de las horas me ha asegurado la mejor y más equilibrada nutrición espiritual. Es posible que los salmos no ofrezcan lo que a cada alma más le apetecería en cada momento, pero la mayor parte de las veces ofrecen, misteriosamente, lo que más se necesita. Estoy muy agradecida al salterio: al rezarlo es como si mi enfermedad adquiriese, de pronto, una resonancia universal. Los sufrientes deberíamos hermanarnos. ¡Si el mundo supiera de la enorme fuerza espiritual que se congrega en una clínica! Al ver el segundo nódulo como un enemigo que enseñaba los dientes –metálicos y afilados–, hallé mucho consuelo en el “dichosos los que encuentran en Ti su fuerza” del salmo 83. Tuve que repetirme entonces mi convicción más firme: que mis miserias no me apartan de Dios, sino que me devuelven a Él. (p. 51)*

*Dios ha querido que dedicara mi vida a ayudar a los demás, pero no ha querido que me marchara de este mundo sin dejarme ayudar por ellos. Dejarse ayudar es un nivel espiritual muy superior al del simple ayudar. Porque si es bueno ayudar a los demás, es mejor ser ocasión para que los demás nos ayuden. Quien se deja ayudar se parece a Cristo más que quien ayuda. Pero nadie que no haya ayudado a sus semejantes sabrá dejarse ayudar cuando le llegue el momento. Sí, lo más difícil de este mundo es aprender a ser necesitado. (p. 62)*

1. Què et suggereixen aquests texts de la Dra. Sendino?
2. La Eucaristia i la Unció són els remeis espirituals que proposa l'Església per als malalts, com creus que podem acompanyar-los amb ells?
3. Coneixes algun altre cas d'una malaltia portada "a la cristiana"? Què et suggereix?

**A. Grün, Per què m'ha tocat a mi aquest sofriment?, Claret**